

Веселие на „женската“ сватба

сватбените дни. В събота е *женската сватба* за фичери и хорохоя от Старозагорско (втората половина на ХХ - начало на ХХІ век). Разноските по гощавката се плащат от бащата на момичето. Свекървата е тази, която облича младоженката с купената от нея розова или синя булчинска рокля. Майката на момичето купува облеклото на зетя. Към мястото на гощавката сватбеното шествие се движи бавно по улиците. Музиката свири непрекъснато, булката и придружаващите я танцуват, „дълго играят – нека всички да я видят“. Трапезата е разделена – отделно за мъжете и за жените. Вечерта булката се прибира при родителите си.

Най-тържествен е неделният ден. След обличане на младоженеца, начело с музиката, сватбеното шествие тръгва към дома на булката. Занасят ѝ дрехите, които тя ще облече този ден. При лахо и лингурари кумата носи дрехите, които е купила на младоженката. Булчинската рокля, булото и китката, завързана с червен конец, синьо мънисто и ирмилик (малка златна паричка), се носи от зълвата при тракийските калайджии. Освен златната пара, дарена на годежа, тракийската калайджийка се окичва и с дарените нанизни пари.

В по-ранни години при циганите християни сватбеното облеклото е като традиционното облекло на околното българско население, а при циганите мюсюлмани – на турското.

През последните 50-60 години типични за този ден са бяла рокля и бяло було. Всички цигани/ роми приемат белия цвят като символ на чистота и щастие. Роклята е или шита по поръчка, или купена готова от магазина. В кв. Лозенец на Стара Загора дълги години официалните